

Outplacement

Ze is boos, verdrietig en weet het allemaal niet meer. Ze wil niet mee naar de andere kant van het land, maar wat moet ze dan? En nou is de hond ook nog dood. Ze wordt een half jaar doorbetaald, maar waar vindt ze werk dat net zo boeiend is als wat ze nu doet?

Ik stel voor om te kijken naar wat ze leuk vindt om te doen. "Lezen", antwoordt ze, "alles wat los en vast zit."

"Wat voor soort boeken?"

"Alles, eigenlijk. Romans, non-fictie, actualiteit."

"En verder?"

"Ik was een dromerig kind, ik zat het liefst in een hoekje een boek te lezen."

Zo schiet het niet op, ik moet wat anders verzinnen.

"Welke hobby's heb je?"

"Lezen. Op vakantie gaan, op een terrasje zitten en mensen kijken. En musea bezoeken."

Ik leg maar even uit waarom ik wil weten waar ze goed in is. Het is een opstapje om te kijken naar wat voor soort werk bij haar past. Ze kijkt me aan met een gezicht van: zeg dat dan meteen.

"Ik was niet blij met het beleid van de organisatie. Ze behandelen klanten niet altijd even goed. Soms misleiden ze zelfs. In een potje jam van een huismerk zit dezelfde jam als in een potje van een A-merk. En het A-merk is veel duurder. Alleen het etiket is anders. Dat is toch niet eerlijk?"

"Zou je daar iets mee willen doen?"

"Ja, maar ik weet niet wat."

We denken samen na over functies die op dit vlak mogelijk zijn. Kwaliteit, beleid, consumentenbond.

Het gaat moeizaam.

In een volgend gesprek laat ze me een advertentie zien. "Kijk, die bank zoekt een medewerker integriteit.

Dat lijkt me wel wat."

We bespreken of ze op haar plaats zou zijn bij die bank. En of het reizen van Rotterdam naar Amsterdam niet te zwaar is. Voor haar voelt het goed. Ze solliciteert en is enthousiast. De bank ook. Ze wordt aangenomen.

Eigenlijk heeft ze alles zelf gedaan. Wat een veerkracht. ■



Joke Tacoma

Joke Tacoma is psycholoog en loopbaancoach. Haar specialisme is mensen met een technische achtergrond. www.tacomacoaching.nl